

Ο κ. Σόιμπλε ως ιστορικός

28^η Ιουλίου 2013

Πρόσφατα ο γερμανός υπουργός οικονομικών, ο κ. Σόιμπλε, προσπάθησε να προσεταιριστεί την Ιστορία με σκοπό να υπερμυθηθεί της πολιτικής του επιλογής να επιβάλει την λιτότητα σε ολόκληρη την Ευρώπη εν μέσω της Μεγάλης και Μακράς Ύφεσης της εποχής μας. Πως; Επιχειρηματολογώντας ότι η αποτυχία των κυβερνήσεων της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης να θέσουν υπό έλεγχο τα ελλείμματα της Γερμανίας ήταν τελικά υπεύθυνη για την άνοδο των Ναζί στην εξουσία.

Με λύπη θα δηλώσω ότι ο κ. Σόιμπλε αποδεικνύεται κακός υπουργός οικονομικών επειδή, όπως φαίνεται, είναι κάκιστος ιστορικός. Ο λόγος που ανήλθαν οι Ναζί στην εξουσία δεν είναι ότι οι κυβερνήσεις της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης απέτυχαν να εφαρμόσουν πολιτικές λιτότητας. Το αντίθετο ισχύει: Οι Ναζί κατέλαβαν στην εξουσία, με την ανοχή της πλειοψηφίας του γερμανικού λαού, επειδή ο υπουργός οικονομικών Brüning επέβαλε αμείλικτη λιτότητα – σαν αυτή που επιβάλει ο κ. Σόιμπλε σήμερα.

Πράγματι, έως το 1929, η δημοφιλία του Χίτλερ ήταν ιδιαίτερα χαμηλή, παρά τον υπερπληθωρισμό. Όμως ο Brüning αντέδρασε στο Κραχ του 1929 επιβάλλοντας σκληρή λιτότητα, με πάγωμα μισθών και αύξηση φόρων. Παράλληλα (σας θυμίζει κάτι αυτό;), αποφάσισε να δώσει προτεραιότητα στις αποπληρωμές των ξένων δανειστών του γερμανικού κράτους, παρά το γεγονός ότι οι ΗΠΑ και πολλές ξένες τράπεζες ήταν διατεθειμένες να δώσουν παράταση στις γερμανικές αποπληρωμές. Αυτή η εξοντωτική, για τον γερμανικό λαό, πολιτική κόστισε στον Brüning πολύ, τόσο που έχασε την υποστήριξη της Βουλής (Reichstag) και οδήγησε στην εξουσία τον Χίτλερ ο οποίος, λόγω της ανεργίας που δημιούργησε η αυστηρή λιτότητα του Brüning, είδε την δημοφιλία του να απογειώνεται.

Είναι λυπηρό πόσο λίγα μαθήματα έχει μάθει ο γερμανός υπουργός των οικονομικών από την ιστορία του προκατόχου του. Ιδίως δεδομένου ότι ο Brüning και ο Σόιμπλε είναι οι δύο υπουργοί οικονομικών της Γερμανίας που κλήθηκαν, από την Ιστορία, να έρθουν αντιμέτωποι με μια τεράστια, παγκόσμια χρηματοπιστωτική κρίση – του 1929 ο ένας και του 2009 της δικής μας γενιάς (δηλαδή το 2008) ο άλλος. Σαν να μην απεδείχθει ποτέ καταστροφική η πολιτική λιτότητας του Brüning, ο κ. Σόιμπλε, συνεπικουρούμενος από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, την Κομισιόν, και, έως πρότινος, από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, επαναλαμβάνουν το σφάλμα εκείνο επιβάλλοντας την προτεραιότητα της αποπληρωμής των ξένων δανειστών, την συρρίκνωση της τραπεζικής πίστης προς τον ιδιωτικό τομέα, τις περικοπές και απολύσεις στο δημόσιο και, βεβαίως, την μείωση των μισθών.

Και σαν να μην έφτανε αυτό, ο κ. Σόιμπλε προτρέπει τους υπόλοιπους ευρωπαίους να εργάζονται περισσότερο, σκληρότερα και χωρίς να

παραπονιούνται που δεν τα βγάζουν πέρα, λες και ήθελε να ξαναφέρει στο προσκήνιο το αποκρουστικό *Arbeit Macht Frei* – ξεχνώντας βέβαια ότι οι πολιτικές που επιβάλει εξαφανίζουν την προοπτική του *Arbeit* ακόμα και για συνανθρώπους μας που θέλουν να εργαστούν όσο-όσο.